

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 472/2026
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ахмед Хоџић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Дожа Ђерђа“ са седиштем у Бачкој Тополи, чији је пуномоћник Тања Радић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1411/25 од 18.11.2025. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1411/25 од 18.11.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1411/25 од 18.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П1 6/23 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је претрпео злостављање на раду од стране туженог тако што му је запослна код туженог на пословима руководиоца ББ саопштила 06.04.2023. године „након ових тужакања да ли стварно мислиш наставити да радиш код тужене јер ја мислим да ћеш ти првом приликом добити отказ уговора о раду“, затим да му је 10.07.2023. године саопштила да не може да доручује у ресторану тужене, већ га је упутила да то чини у једној шупи која нема мокри чвор и друге неопходне хигијенске инсталације, затим га је елиминисала са списка тужене којим је потребно поделити радна одела и заштитну опрему у првој половини јула 2023. године, забранила да се задужи са заштитном опремом од јануара 2022. године иако су другим запосленима заштитна одела и опрема подељени, те да је тужени злостављао тужиоца на дан давања на потпис анекса уговора о раду на неодређено време од 01.03.2023. године којим му је понуђено да обавља послове „...“ као неквалификованог радника иако је одговорним радницима код туженог у персоналном досијеу тужиоца била доступна документација која је потврђивала да је тужилац стручно квалификовани радник и да те послове обавља непрекидно дуже од једне деценије, веома успешно, а све са намером да тужилац не прихвати понуђени анекс уговора о раду од 01.03.2023. године како би се стекли

услови за отказивање уговора о раду и на тај начин тужилац „добровољно“ напусти тужену ... месеци пре стицања услова за пензију. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев ради обавезивања туженог да тужиоцу исплати на име накнаде штете по основу претрпљених болова због умањења опште животне активности износ од 110.000,00 динара и по основу претрпљених душевних болова због злостављања, страха, повреде части, угледа и људског достојанства износ од 120.000,00 динара све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је повлачење тужбе у делу тужбеног захтева ради забране туженом да врши понашање према тужиоцу које представља злостављање на раду у виду наведеног у изреци пресуде или неку другу врсту злостављања, као и да утврђено злостављање понавља. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 332.329,70 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1411/25 од 18.11.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у побијаном одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Предмет тражене правне заштите је утврђење да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране тужене и накнада нематеријалне штете, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтеви није основан. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге побијане одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Осим тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични

поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду, тужилац је поднео 20.07.2023. године. Побijана вредност предмета спора је 230.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 441. ЗПП, у вези са чланом 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду јер специјално правило искључује примену општих правила (члан 436. ЗПП) и применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић